

udstede provisoriske Finanslove. Og hvad andet er det, der er fremsat fra Højres Ordføreres Side? Jeg maa bemærke, at jeg vilde have fundet det i høj Grad ønskeligt, om Højres Ordfører var kommen til en anden Opfattelse. Det vilde have glædet mig i høj Grad, om det havde været Tilfældet, men jeg fastholder, at noget saadant kunde man ikke vente. Det er et Spørgsmaal, om der ikke i Højre har vist sig Spor til en Erkendelse af, at disse Midler — som man altsaa, idet man mener sig forpligtet til at fastholde sin gamle Opfattelse, anser sig for berettiget til at bruge — fornuftigvis ikke mere bør finde Anvendelse i den politiske Strid. Og der nægter jeg ikke, at jeg har faaet det Indtryk — maaske har det ærede Medlem faaet det modsatte Indtryk —, at der i mange af de Udtalelser, der i Sommer ere faldne fra ledende Højrepolitikers Side, netop har vist sig en klar Erkendelse af, at dette ikke bør ske, og at det hele Samfund er bedst tjent med, at vi holde os inden for de forfatningsmæssige Kammer, og at man ikke nogen Sinde griber til de saakaldte heroiske Midler. I saa Henseende behøve vi for øvrigt ikke at henholde os til enkelte Udtalelser i Højrepresjen og fra ledende Højremænds Side. Vi kunne ganske simpelt pege paa Rigsdagsbeslutningerne, gennem hvilke klart og tydeligt den Tankegang gaar, at Provisorismen bør forhindres, og at vi for Fremtiden bør gøre alt, hvad der er Mennesker muligt for at komme til at leve inden for fittre og i alle Maader anerkendte forfatningsmæssige Former. Jeg ved vel, at der ogsaa har lydt andre Røster, men det er Røster, der komme fra de Lejre, jeg tillod mig at hentyde til før, og som findes paa begge Sider, de, som længes tilbage, aabenlyst eller hemmeligt, til de gamle Rødgryder og som finde, at det, der skete ved Forliget, ikke er noget, der stemmer med deres politiske Planer og med deres politiske Opfattelse. Jeg indrømmer ogsaa — det hører til en helt anden Kategori — at meget af, hvad der er sket i Sommer, ikke synes at være foregaaet i den And, i hvilken Overenskomsten af 1ste April blev sluttet. Dertil regner jeg det, som det ærede Medlem ved min Side (Vossen) fremhævede, at Ministerstiftet trak saa længe ud. Dertil regner jeg ogsaa det, at saa mange af den gamle Regerings Medlemmer have faaet Sæde i den ny Regering. Jeg mener ubetinget, at dette ikke er heldigt, da det jo netop gjaaldt om at komme ind i en ny Periode og udslette, saa vidt muligt, Sporene af den Kamptid, der er gaaet forud. Dertil høre ogsaa forskellige Udtalelser, der ere

fremkomne i Pressen og fra enkelte — ganske saa — ledende Politikere. Men det vilde være ganske forfærdigt at lukke Øjnene for, at der ogsaa er Ting, der pege i en ganske modsat Retning. Jeg har allerede fremhævet dem og skal kun pege paa en Ting endnu, nemlig paa de sidst afholdte Landstingsvalg. Hvis man vil lægge Mærke til de Programmer, paa hvilke Landstingsmænd, saa vel af den ene som af den anden Gruppe, ere valgte nu, og vil sammenligne dem med de Programmer, paa hvilke Landstingsmænd bleve valgte for 4 Aar siden, da der sidst var almindelige Landstingsvalg, vil man se, at der er en stor Forskel. De ville se, at det, der var Kampsignalerne, Slagordene fra Højres Side, den Gang, saa godt som ikke har lydt fra Højres Landstingsmænd denne Gang. Derimod ere de saakaldte agrariske Kandidater, baade de hel- og de halvagrariske, valgte paa et Program, som selv de radikale Grupper have billiget, idet ogsaa deres Kandidater ere valgte paa dette Program. Det indeholder saa store og væsentlige Fremstrid i den Retning, som vi kæmpe for, at der heri ligger et væsentligt Fingerpeg for, at vi ere ved at komme ind i en ny Tid. Det er ogsaa ganske urigtigt, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds af visse utredede Ytringer, der ere fremkomne fra en Ydersøj inden for Højre, har villet slutte, at dette skulde være det samlede Højres Politikk. Han vil maaske sige: Ja, men Højre staar bestandig som et samlet Parti, og saa maa jo den ene svare for, hvad den anden siger. Men jeg ved ikke, hvorfor man vedblivende vil bevæge sig i Fiktioner — jeg finder ingen Anledning dertil. Jeg styr ikke at sige, hvad der ogsaa er blevet sagt mange Gange, at stont Højre er et vel-disciplineret Parti og staar som eet Parti uadtil, er der dog visse Modsatninger inden for Højre. Det kom klart frem ved en Tale som den, der blev holdt under Forligsforhandlingerne af det ærede Medlem for Storeheddinge (S. Scavenius), at der er saadanne Modsatninger inden for Højre. Forskellen er kun den, at deres Disciplin er større, de opretholde en større ydre Enighed og et større Sammenhold, medens Forholdet i Oppositionen, som bekendt, jo har været det, at hver Gang to Grupper ere bleve uenige, have de gjort saa meget Rabalder ud deraf, som muligt og have skilt sig ad paa en saa ostentativ Maade som muligt. Den Gruppe, der har forladt Flertallet, har aldrig forsømt at erklære de andre for Overløbere og Forrædere. I den Retning har der udviklet sig en saa forbaufende